

žalobce, že žalovaný jest povinen dodržeti smír uzavřený při komisionálním řízení okresního úřadu v R. dne 4. ledna 1930 a z důvodu tohoto odstraniti betonovou zeď a navážku, neuplatňuje tedy právo ve smyslu vodního zákona, nýbrž oprávnění z důvodu soukromoprávního. Nezáleží na tom, že k úmluvě stran došlo při vodoprávním řízení, neboť to na povaze úmluvy jako smlouvy soukromoprávní nic nemění.

Čís. 13786.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Pořádkový trest (§ 15 zák.) může býti uložen jen osobám, které buď samy podání obsahující urážky sepsaly neb aspoň k němu daly příkaz, nebo jejich právním zástupcům, kteří takové urážlivé podání podepsali, nikoliv však povšechně osobám, jichž jménem bylo urážlivé podání sepsáno a podáno.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 875/34.)

Soud první stolice svolil k výpovědi z bytu. Rekursní soud uložil odpůrkyni pořádkovou pokutu pro urážlivé výpady v rekursu a uvedl, že, ježto právní zástupce rekurentky výslovně odepřel autorství urážlivých výpadů, musí strana sama nésti za ně zodpovědnost.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil.

Důvody:

Podle § 15 (1) a (2) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. může soud osobám, které ve svých podáních urážejí soud, účastníky, zmocněnce, svědky, osoby přezvědné nebo znalce, uložiti pořádkový trest podle ustanovení zákona o řízení sporném, a ze stejných důvodů může býti uložen pořádkový trest i právnímu zástupci, který podání podepsal. Z ustanovení tohoto vyplývá, že pořádkový trest může býti uložen jen osobám, které buď samy podání obsahující urážky sepsaly neb aspoň k němu příkaz daly, nebo jejich právním zástupcům, kteří urážlivé podání podepsali. Úmyslem zákonodárce nebylo tudíž uložiti pořádkový trest osobám, jichž jménem bylo urážlivé podání sepsáno a podáno bez předpokladů svrchu zmíněných. Nelze proto souhlasiti s názorem rekursního soudu, že když právní zástupce odpůrkyně odepřel autorství k výpadům obsaženým v rekursu a urážejícím první soud, je za ně odpůrkyně sama odpovědna, neboť z podání je zřejmé, že je stěžovatelka sama nese-psala, ani vlastnoručně nepodepsala. Schází tu tedy předpoklad § 15 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. pro uložení pořádkového trestu straně samé, a bylo již z toho důvodu napadené usnesení zrušiti.

Čís. 13787.

Vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. se nevztahuje na pachtovní poměr spadající sice do pachtovního roku 1932/1933, ale skončený již před tím, než nabylo účinnosti.

(Rozh. ze dne 21. září 1934, R I 877/34.)

Soud první stolice upravil pachtovné podle vl. nař. ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. Rekursní soud odmítl návrh propachtovatele, by bylo rozhodnuto o jeho námitkách, i návrh pachtýře na úpravu pachtovného. Důvody: Podle nesporného přednesu pachtovní smlouva týkala se pozemků v celkové výměře 29 ha 98 a 03 m², nebo-li 104 korců a 200 čtver. sáhů a pachtovní poměr trval od 1. března 1927 do 28. února 1933, kdy skončil uplynutím pachtovní doby. Návrh na rozhodnutí o námitkách proti požadavku bývalých pachtýřů uplatněnému dopisem ze dne 28. srpna 1933 byl podán k soudu dne 8. září 1933, návrh pachtýřů na úpravu soudem byl podán u soudu dne 30. září 1933. Již z těchto nesporných skutečností plyne, že ani o námitkách ve smyslu § 5 odst. (2) nebo podle § 6, ani o návrhu na úpravu pachtovného podle § 7 vlád. nař. ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. soudu rozhodovati nelze. Citované nařízení předpokládá zřejmě, že soud může ve smyslu uvedených ustanovení rozhodovati jen, když pachtovní poměr dosud trvá. To vyplývá z doslovu vládního nařízení samého v § 1 a § 5, § 7 slova »pachtýř«, t. j. ten, kdo jest v poměru pachtovním a § 1 slova »obdělává«, »pachtovaných pozemků«, § 6 »hospodář«, »má v pachtu«. Není jeho tendencí zasahovati do poměrů již skončených a vyřízených, jakým jest i poměr mezi stranami. Nebylo tedy příčiny, aby v daném případě rozhodoval soud o námitkách propachtovatelových aneb o úpravě pachtovného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu — správně rekursu.

Důvody:

Vývody rekursu nejsou s to, by zvrátily nebo zeslabily správné důvody napadeného usnesení. V § 7 vlád. nař. ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. nejde o úpravu pachtovného pro pachtovní léta 1932, 1933 atd., nýbrž pro pachtovní rok 1932/1933 — a z doslovu tohoto předpisu nijak tedy nevyplývá, že by se vládní nařízení vztahovalo i na pachtovní poměr spadající sice do pachtovného roku 1932/1933, ale skončený již před tím, než nabylo účinnosti. I když vládní nařízení bylo zřejmě vydáno v zájmu zemědělských pachtýřů, nelze platnost jeho rozšiřovati na zmíněné pachtý, jak dovodil správně rekursní soud. Právem proto rekursní soud zrušil napadené usnesení i předchozí řízení a odmítl návrh stěžovatelů na úpravu pachtovného podle zmíněného vládního nařízení.

Čís. 13788.

Po dobu »vysazení z práce«, k němuž došlo dohodou mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci (závodním výborem), nepřísluší zaměstnanci nárok na mzdu (§ 1155 obč. zák.).

Vysazením z práce byl pracovní poměr jen jinak upraven, nikoliv zrušen.

Placená dovolená zaměstnanců (zákon ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n.).

Vysazením z práce není dotčen nárok zaměstnancův na náhradu za poměrnou část dovolené.